

BENKE LÁSZLÓ

Örökös veszedelemben

*Anyanyelvembe öltözött képzeletemmel
baldog magyarokat szeretnék látni e tájon.
De örökös veszedelemben hogyan bírjam ki,
hogy ne nagyon fájjon
örökölt és elrontott valóságom és látomásom?*

*Gugyorászva macskáimmal hideg kályhám előtt
újra és újra emberi melegségre várok,
állati türelemmel, mint ők,
s lelki szememmel nézegetem
látomásaim, hazám és a nők
veszendő szépségeit.*

*Itthon vagyok, macskám magyarul dorombol,
magyarul fázunk; befűthetnék, de magyarul
maholnap nem lehet már befűteni se.*

*Család, gyerekek és föld helyett
marad a simogatás kegyelme:
hétvégi látogatóm képzelt
és valóságos teste-lelke.
Holnap eljön-e?
Az életem értelmét adná vissza,
ha tőle is gyerekem születne.*

*Élet helyett csak simogatózhatok,
elégedetlenül, macskám szőrös hátán
és borostás arcomon.
Valamilyen kihalt indiángumóra
emlékeztetek e birodalmi tartományban,
Magyarhonban. – De ki merne itt lenézni engem?
Ki vethetné meg létezésemet? –
Kívül esve köreimen
arany fényével sajdul rám két macskaszem.*

*E rabszolgaföldön egyedül
annyira utáltam sok-sok szabályt,
amennyire utálok e rám szabott magányt,
amelybe mégis mélyen beleszoktam.
Senkinek se tennék szemrehányást sorsomért,
se azért, mert nem tudom,
hová lett belőlem a tetterő, akarat, fogadkozás;
irgalom – magamhoz legalább.
Így hát csak kérdezem:
miért hull porrá életem?*

*Amíg vagyok, legyen tél
vagy sivatagosítsa renyhe és bolond szél
a földem, mely nem az enyém,
már a nagybirtokos ördögé,
vihetné a lelkem is, de az nem kell neki,
nem tud vele mihez kezdeni.*

*Magyar nyelvem is ezer darabra
szaggattatja, tépi, tépeti,
a multikultúra tárlóiba gyűjtve
rabolja Európát, országaink,
magyar lelkünk, nyelvünk, jellemünk,
elszívja agyvelőnk, idegrendszerünk,
digitálisan csatlakoztatja
a központi számítógéphez és fordítja
birodalma hasznára ellenünk.*

*A remény apámé s anyámé is
csak egy életre volt,
ők se látták jövőjüket,
se az enyémet, se unokáikét.
E művelni való Édent lebírhatatlan erők
törvényesen adják, veszik, gyilkolják is
nemzetileg és nemzetközileg.
Ahol járok, kelek, vagyok, leszek,
semmiért ragozom a létigét,
fázom már előre is, fájok és gyávulok,
nem tudom, hová legyek.*

*Vérző alkonyatkor gyakran nyugat felől
mintha én jönnék felém több alakban
e több nyelven síró tájból,
hegyeken túlról, síkságok szédületéből,
de lehet, hogy már testvéreimben
jön a veszélyes idegen,
látomásban a valóságom: amputált hazám,
a többször meggyilkolt és feltámadt remény.*

*Újra fúj a szél, huzat van, hordja a havat.
E forgószínpadon Észak kíméletlen hozzánk,
bújnék macskáimhoz, ők meg hozzám,
ki-kicsurran a könnyem, hagyom,
fagyjon meg borostás arcomon.*

*Nem jön el már, nem rombol,
nem épít nekem szerelmet a Szerelmesem.
A közöny és kietlenség hómezőin
én is magára hagyom magam,
mint a hóban-fagyban kintrekedteket.
Ők is alig számítanak,
mint bármelyik „célszerű szegény”.*

*Farkasok már nincsenek – nincs értelme
morgolódni, üvölni se,
ócska korcsok közt alig van élni kedvem,
már nem sokáig bírom tartani magam.
Akár mámorodva, akár józanul
ha mégis felüvöltök néha,
magamra is rálegyinthelek,
és mehetek tovább csendesesen hasadozva
hazafelé, egyre törekenyebben,
míg útközben el nem veszek.
De ki talál akkor helyettem haza?
És lesz-e még hová hazamennie?*

*Senki se hallott tegnap se,
senki se hegedült szívembe,
angyal se sírt a vállamon,
senki se hallott semmit se,
senki se tudja, élek-e.
Persze hogy hallgatók!*

*Meg se kérdezem magamtól,
miért nem szeretem jobban
a Megváltót és a megváltottakat,*

*s miért kell nekünk
jóknak és romlottaknak fenyegetettségünk
elviseléséhez Jóisten is?
Fohászkodásainkból itthon vigaszt nyernek?
Ellenségeink hasznot húznak?
Ilyen időben csupa elégedetlen arcúak
jönnek-mennek a ház előtt
szégyentelen a szenvedéstől,
szótlanul vagy hangosan
önmaguktól se kérdezik:
– Ezek is magyarok? –
– Mint a macskám, akinek enni adok.*

*Távol vadászó fiaimat is
csak a szeretetükért szerethetném,
ha még hagynák egy kicsit,
de már felnőttek szegények nagyon.
Saját ablakukon néznek messzire
fényesen, hosszan és vakon.*

*Ide űztek, Ödipuszt, a világ szélire,
itt vakon simogathatom,
akit és amit lehet.
Próbálok megmaradni hallgatagon.
Szólnom sincs kihez.
S hiába tudom vagy nem tudom,
meddig lesz otthonom
ez a Föld, s hogyan lehetne a népem,
macskám, hazám és szeretőm
cselekvőn szeretni,
örökös veszedelemben nem tudhatom.*

Asztronauta VIII. (Zwickau, D.), 2002.